

Arrest

nr. 135 997 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 15 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 september 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER MAELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.2. Op 20 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is bestreden beslissing die gemotiveerd wordt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 0 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.02.2014 werd ingediend door

(...)om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en tegelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14. §1, 3" van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een aanslagbiljet personenbelasting (inkomsten- jaar 2012 - aanslagjaar 2013) voor waaruit blijkt dat hij in 2012 een werkloosheidsuitkering ontving.

De voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2012, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op de aard en het bedrag van het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan hierna over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”, op de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

3.1.1. Het eerste middel zet de verzoekende partij als volgt uiteen:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker af te wijzen en aan haar een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

- *Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*

- *Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2012 – aanslagjaar 2013) voor waaruit blijkt dat hij in 2012 een werkloosheidsuitkering ontving.*

De voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2012 en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op de aard en het bedrag van het huidige netto inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat volledig voorbij aan volgende feiten

- *Dat er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 21.02.2014 geen recenter aanslagbiljet voorhanden was dan aanslagjaar 2013. Doch uit dit aanslagbiljet kon wel degelijk worden afgeleid dat hij over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Recent beschikt verzoekende partij over het biljet aanslagjaar 2014. Een kopie wordt in bijlage gevoegd. Daarnaast worden de documenten gevoegd van Securex waarbij de ontvangen vervangingsinkomens arbeidsongeschiktheid worden aangetoond. Zo ontving de heer VAN SCHOORS in juli 2014 een uitkering ad 1457.73 € en in augustus 2014 een bedrag ad € 1403.74.*

- *Naast de inkomsten van de heer VAN SCHOORS, wettelijk samenwoonede partner van verzoekende partij, dient gewezen te worden op het feit dat ook verzoekende partij zelf reeds in België een job had gevonden en inkomsten genereerde. In bijlage wordt de voltijdse arbeidsovereenkomst gevoegd en de belofte dat ze daar opnieuw onmiddellijk terecht kan van zodra verzoekende partij over de nodige documenten beschikt.*

Ze voegt een loonfiche toe om aan te tonen dat ze tijdens haar eerste weken reeds een bedrag ad € 644 netto ontving voor 9 gewerkte dagen. Een gemiddelde maand van 20 werkdagen zou dus een gemiddeld maandloon van € 1431 opleveren. Doch de beslissing van de Dienst Vreemdelingen en het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20 augustus 2014 brachten abrupt een einde aan deze werkbetrekking.

Haar werkgever was enorm tevreden over haar inzet en beloofde haar onmiddellijk een nieuwe tewerkstelling voor onbepaalde duur van zodra ze beschikt over de nodige documenten.

- *De huisvesting dient tot slot nog verder te worden toegelicht. De dienst Vreemdelingenzaken gaat voorbij aan het feit dat de heer VAN SCHOORS, wettelijk samenwonende partner van verzoekende partij sinds 2008 beschikt over een onroerend goed, vrij van hypothecaire lening, zodat ze geen maandelijkse huurlast dienen te dragen. In bijlage worden de verkoopovereenkomst gevoegd en het aanslagbiljet inzake onroerende voorheffing aanslagjaar 2014. Verzoekende partij beschikt dus over stabiele, toereikende en ruim voldoende bestaansmiddelen.*

- *Tot slot stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat het aan betrokkenen toekomt hun aanvraag te actualiseren doch wat het inkomen van de heer VAN SCHOORS betreft is dit een*

werkloosheidsuitkering (erkenning tot 31.10.2014), een actualisering lijkt dan ook overbodig. hiervan wordt echter geen melding gemaakt in de beslissing dd. 20.08.2014.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat het gezin van verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig dit alles na te gaan.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een juridische procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.1.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.1.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.5. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een

ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

3.1.6. Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.1.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het beschikken over voornoemde bestaansmiddelen heeft pogen aan te tonen door het neerleggen van stavingsstukken. De aanvraag van 21 februari 2014 was gestaafd door middel van een verklaring wettelijke samenwoning, een geldig paspoort, een aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen van het inkomstenjaar 2012 van de referentiepersoon S.G., waaruit blijkt dat de voornoemde persoon een werkloosheidsuitkering ontving, de verkoopakte (van derden aan de heer S.G.) van een gemeubelde studio en een aanslagbiljet inzake onroerende voorheffing voor het aanslagjaar 2013 voor de voornoemde gemeubelde studio op naam van de heer S.G.

Op 11 april 2014 maakte de gemeente Blankenberge de volgende documenten, die aanvullend door de verzoekende partij werden overgemaakt, over aan de Dienst Vreemdelingenzaken: foto's, foto's gepost op sociale media, kopie van visa, bewijzen van het overmaken van geld door S.G. aan de verzoekende partij, uitprint van de hun profiel op sociale media, inschrijving van de verzoekende partij als persoon ten laste bij een ziekenfonds en een meldingsfiche van het voornemen van een vreemdeling in onwettig of precair verblijf om een huwelijk of een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten.

3.1.8. Te dezen dient dan ook te worden vastgesteld dat de voorgelegde elementen niet afdoende zijn om voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in hoofde van de Belgische onderdaan aan te tonen daar de verwerende partij *in casu* terecht oordeelde dat het aanslagbiljet personenbelasting (inkomsten jaar 2012 – aanslagjaar 2013) waaruit blijkt dat de referentiepersoon in 2012 een werkloosheidsuitkering ontving, betrekking heeft op het jaar 2012 en bijgevolg onvoldoende recent zijn, dat op basis van de voorgelegde bewijzen zij geen zicht heeft op de aard en het bedrag van het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon, dat bijgevolg niet afdoende kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

3.1.9. Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de neergelegde documenten te besluiten dat de voorgelegde bewijzen op naam van de referentiepersoon geen zicht bieden op de aard en het bedrag van het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon zodat niet kan beoordeeld worden of voornoemde persoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij op afdoende wijze heeft aangetoond dat de Belgische onderdaan, zijnde haar partner, beschikt over dergelijke bestaansmiddelen.

3.1.10. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een aanslagbiljet personenbelasting dat betrekking heeft op het inkomstenjaar 2012 op naam van de referentiepersoon overmaakte. In zoverre de verzoekende partij stelt dat er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag geen recentere aanslagbiljet voorhanden was doch dat hieruit wel degelijk blijkt dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, toont zij niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij dat de voorgelegde gegevens onvoldoende recent zijn en dat de neergelegde documenten geen zicht bieden op de aard en het bedrag van het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon kennelijk onredelijk is. Immers is nergens bepaald dat de verzoekende partij ten bewijze van het inkomen van de Belgische referentiepersoon enkel en alleen een aanslagbiljet kan overmaken. Waar de verzoekende partij er op wijst dat zij recent over het biljet van het aanslagjaar 2014 beschikt en een kopie in bijlage voegt alsook documenten van Securex waarbij de ontvangen vervangingsinkomens arbeidsongeschiktheid worden aangetoond, dient de Raad op te merken dat hij als annulatierechter niet de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij kan gaan beoordelen aan de hand van een stuk dat verwerende partij nooit gezien heeft en dat de verzoekende partij voor het eerst aan haar verzoekschrift toevoegt.

3.1.11. Voorts betoogt de verzoekende partij ook dat zij zelf reeds in België een job had gevonden en inkomsten genereerde, dat in bijlage een arbeidsovereenkomst wordt gevoegd, een werkbeloofte (de bestreden beslissing bracht een einde aan haar tewerkstelling) en loonfiches.

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. De Raad stelt vast dat de stukken die de verzoekende partij middels het verzoekschrift voorlegt, niet aan de gemachtigde werden overgemaakt. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die de verzoekende partij nu voorlegt en deze kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

3.1.12. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat haar partner over een onroerend goed, vrij van hypothecaire lening, beschikt zodat zij geen maandelijkse huurlast dienen te dragen, dat zij dus beschikt over stabiele, toereikende en ruim voldoende bestaansmiddelen, herhaalt de Raad vooreerst dat, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze besloten heeft dat niet aangetoond werd dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Voorts wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat het enkel en alleen niet dienen in te staan voor een maandelijkse huurlast gelijk staat aan het beschikken over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen, daar niet op redelijke wijze kan voorgehouden worden dat een dak boven het hoofd de enige behoefte uitmaakt van de verzoekende partij en haar partner. In zoverre de verzoekende partij met haar argumentatie wenst te wijzen op het feit dat het beschikken over een onroerend goed dient in rekening te worden gebracht in een behoeftenanalyse, wijst de Raad op wat desbetreffend wordt uiteengezet in punt 3.2.4.

3.1.13. Waar de verzoekende partij tot slot nog meent dat een actualisering van de werkloosheidsuitkering van haar Belgische partner overbodig was, daar het net een werkloosheidsuitkering betreft en dat deze erkend werd tot 31 oktober 2014, stelt de Raad vast dat uit de door de verzoekende partij aan haar aanvraag gevoegde stavingsstukken, zoals terug te vinden in het administratief dossier, nergens blijkt dat de werkloosheidsuitkering die de partner van de verzoekende partij ontving, erkend was tot 31 oktober 2014. Van de verwerende partij kan dan ook niet verwacht worden dat zij dit element, waarvan zij geen kennis had, in rekening nam bij de beoordeling van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Gezien enkel een aanslagbiljet personenbelasting van het inkomstenjaar 2012 voorlag, waaruit blijkt dat de partner van de verzoekende partij een werkloosheidsuitkering krijgt en geen meer recente bewijzen werden voorgelegd en gezien nergens uit blijkt voor welke termijn deze werkloosheidsuitkering werd toegekend, kon de gemachtigde op kennelijk redelijke wijze oordelen dat de voorgelegde gegevens onvoldoende recent zijn en deze geen zicht bieden op de aard van het bedrag van het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon zodat niet afdoende kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.14. Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

3.2.1. Het tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zich nooit geïnformeerd heeft naar de arbeidssituatie en inkomsten van verzoekende partij en tóch beslist heeft een weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Op geen enkel ogenblik heeft de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij of haar partner op de hoogte gebracht van de reden waarom zij de stukken aangaande de inkomsten van de heer VAN SCHOORS onvoldoende achtten. Evenmin is hen gevraagd naar de werksituatie van verzoekende partij en haar inkomsten, noch naar de maandelijkse kosten die de het gezin draagt en in casu beperkt zijn door de eigendom zonder hypothecaire last waar ze wonen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging en de aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoeker zijn besloten, nu blijkt dat deze zelf beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoekende partij voldoet aldus aan de noodzakelijke voorwaarden om een gezinshereniging aan te gaan met haar echtgenoot.

Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken haar dit verder verblijf in België te moeten weigeren.

De weigering heeft enorm verregaande gevolgen daar verzoekende partij haar tewerkstelling heeft moeten beëindigen. Doch haar werkgever maakte haar de belofte dat ze daar opnieuw onmiddellijk terecht kan van zodra verzoekende partij over de nodige documenten beschikt.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging en de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

3.2.2. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.3. In zoverre de verzoekende partij aangeeft dat de verwerende partij zich diende te informeren over haar arbeidssituatie en inkomsten alsook aangeeft dat zij op geen enkel ogenblik op de hoogte is gebracht van de reden waarom de voorgelegde stukken betreffende de inkomsten van haar partner onvoldoende beschouwd worden, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast inzake het ten laste zijn van haar Belgische partner bij de verzoekende partij ligt.

De verzoekende partij had ruimschoots de mogelijkheid om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij behoort te weten dat zij in dit verband recente stukken moet overmaken aangaande het beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische partner zodat de verwerende partij met kennis van zaken kan beoordelen of deze beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten zijn laste te nemen (en te voorkomen dat de verzoekende partij ten laste van de Belgische overheid komt). Het blijkt niet, en de verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige recente stukken bij te brengen, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken betreffende de recente inkomsten voor te leggen. Er blijkt niet dat het bestuur *in casu*, nadat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens haar dienstige bewijsstukken over te maken ter staving van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, haar alsnog diende uit te nodigen haar eigen onzorgvuldig handelen bij het verzamelen van de bewijsstukken recht te zetten of initiatieven diende te ondernemen om de leemtes in haar bewijsvoering op te vullen. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop zij zich beroept, ook op haar rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat zij hieraan niet heeft voldaan.

De verzoekende partij heeft ook steeds de mogelijkheid een nieuwe aanvraag in te dienen, die met recentere en aanvullende bewijsstukken is onderbouwd.

3.2.4. Voorts lijkt de verzoekende partij te menen dat een behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet ontbreekt.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare verheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Overeenkomstig bovenstaande wetsbepaling is de verwerende partij, indien niet is voldaan aan de voorwaarden van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, verplicht om op basis van de eigen behoeften van de vervoegde partner en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dit verband RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Zoals reeds aangehaald, oordeelde de verwerende partij *in casu* niet kennelijk onredelijk dat de voorgelegde inkomsten of bestaansmiddelen niet kunnen worden aanvaard in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dit omdat deze onvoldoende recent zijn en niet toelaten een zicht te hebben op de actuele netto-inkomsten van de Belgische partner.

Uit een lezing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij slechts tot een behoefteanalyse moet overgaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet toereikend of stabiel zijn. Een dergelijke verplichting om over te gaan tot een behoefteanalyse geldt evenwel niet in die situatie waarin geen bestaansmiddelen voorliggen waarmee rekening kan worden gehouden in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, nu in deze situatie noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voorliggen om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Een dergelijke of gelijkaardige situatie doet zich ook in de thans voorliggende zaak voor, gelet op de vaststelling van het bestuur dat geen stukken voorliggen waaruit de actuele inkomsten van de referentiepersoon blijken. Aldus creëert de betrokken vreemdeling zelf een situatie waarin de verwerende partij niet in de mogelijkheid is om op nuttige wijze een behoefteanalyse door te voeren. Hiervoor moet immers duidelijkheid bestaan over de bestaansmiddelen waarover de Belg thans beschikt.

Nu niet blijkt dat de verwerende partij *in casu* ten onrechte geen behoefteanalyse heeft doorgevoerd, blijkt evenmin dat zij onzorgvuldig handelde door de verzoekende partij niet uit te nodigen bijkomende gegevens of stukken in verband met een door te voeren behoefteanalyse over te maken .

3.2.5. Met de argumentatie dat de weigering van verblijf enorm verregaande gevolgen heeft daar de verzoekende partij haar tewerkstelling heeft moeten beëindigen, doch dat haar werkgever haar de belofte maakte dat ze daar opnieuw onmiddellijk terecht kan van zodra ze over de nodige documenten beschikt, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij, op grond van de gegevens die haar bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, onredelijk tot haar besluit is gekomen.

3.2.6. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van een incorrecte feitenvinding tot haar beoordeling is gekomen of op kennelijk onredelijke wijze handelde. Er blijkt evenmin dat zij onzorgvuldig handelde of in strijd met artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In zoverre de verzoekende partij ter ondersteuning van haar argumentatie stukken aan het verzoekschrift voegt, wijst de Raad er op dat de akte van de aankoop van het appartement reeds werd voorgelegd ter gelegenheid van haar aanvraag.

De Raad herhaalt dat gezien er geen aanvaardbare bewijzen van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40~~ter~~ van de vreemdelingenwet voorlagen, de verwerende partij geenszins een behoefteanalyse kon doorvoeren, noch de overige voorwaarden tot het verkrijgen van een verblijf diende na te gaan.

Betreffende de overige bij het verzoekschrift gevoegde stukken stelt de Raad vast dat deze documenten niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat hier geen rekening mee kon worden gehouden. De Raad treedt immers in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter en dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). Uit het administratief blijkt niet dat deze documenten zijn voorgelegd aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris.

3.4. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER